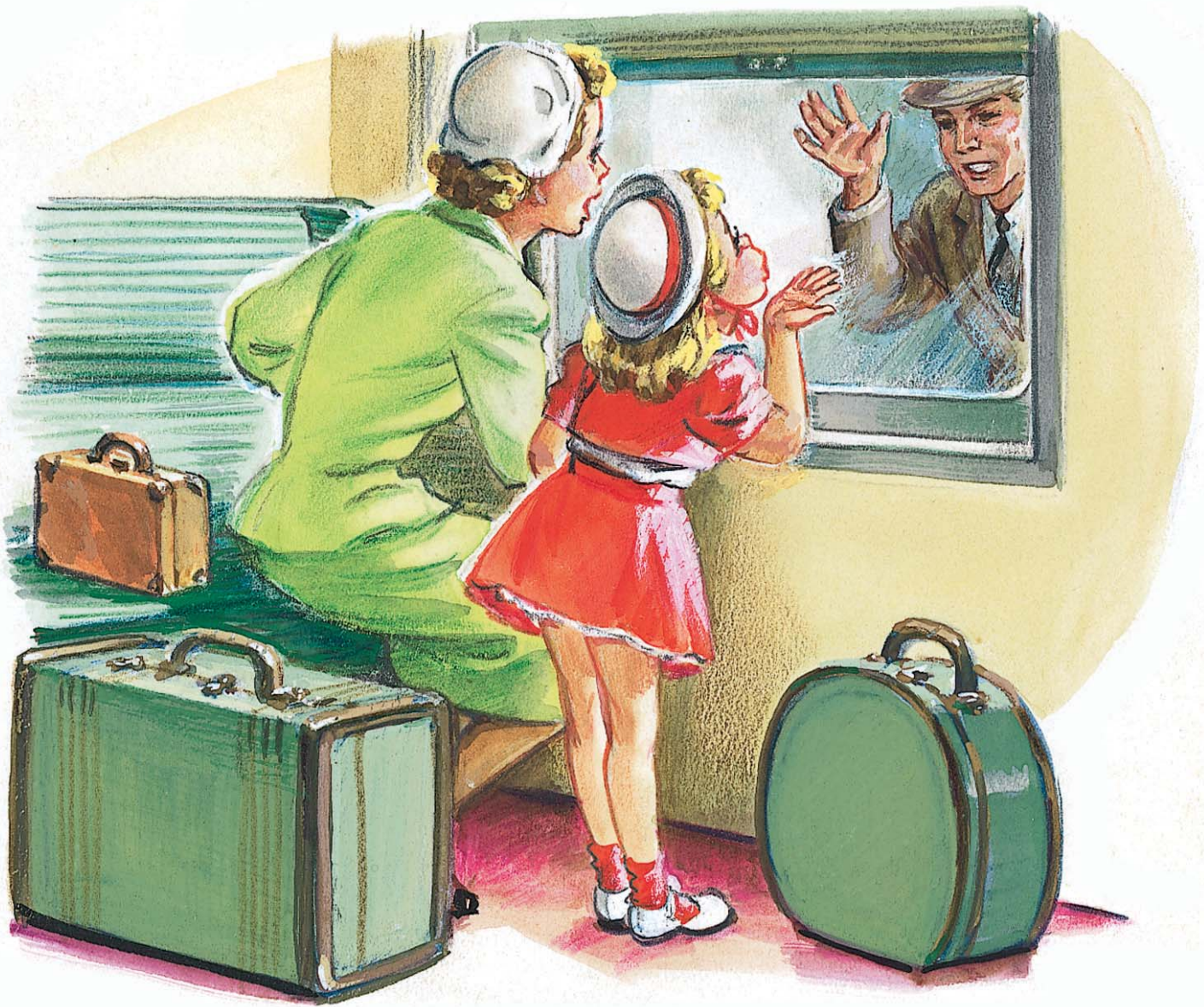

‘Instappen allemaal!’ De trein naar Albany en Buffalo gaat zo vertrekken!

Deze woorden zingen door Molly’s hoofd als ze haar vader gedag zoent en in de grote zilveren trein stapt. Samen met haar moeder gaat ze op reis richting het westen, om oma te bezoeken. Het is Molly’s eerste grote treinreis.

Molly en haar moeder gaan naar hun eigen kamer waar hun koffers op hen wachten. Een laatste luchtkus voor papa door het raam en dan begint de trein te bewegen. Eerst heel langzaam, je merkt het nauwelijks, maar dan sneller en sneller. Honderden kleine witte lichtjes flikkeren in de tunnel, en hier en daar ziet Molly lichtblauwe lichten, als sterren aan de hemel.

Opeens zijn ze de tunnel uit en baden ze in het zonlicht, terwijl de trein razendsnel tussen de hoge gebouwen rijdt. Kinderen staan op de brandtrappen en zien Molly's trein voorbijflitsen.

Er wordt op de deur geklopt en de kruier komt binnen.

‘Mijn naam is Matthew,’ zegt hij tegen Molly.

‘Mijn naam is Molly,’ zegt Molly. ‘En ik ga bij mijn oma op bezoek.’

Matthew ruimt de grootste koffers op en dan laat hij Molly zien waar de knopjes op de muur voor zijn.

Er is een knopje dat de kamer verlicht met een mooie zachte gloed. Met een ander knopje springen er blauwe nachtlampjes aan. Een zorgt ervoor dat het warmer of kouder wordt in de kamer. En er is een knop waarmee je Matthew kunt bellen.

Molly wast haar handen in de wasbak die uit de muur naar beneden klapt.

Dan komen de conducteurs langs om de treinkaartjes te knippen. Molly's kaartje bestaat uit heel veel losse kaartjes en is heel belangrijk.

'Dat is een allemachtig lang kaartje voor zo'n klein meisje,' zegt de conducteur glimlachend.

